

Sygn. akt III A Ua 365/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Stanisława Kubica
Sędziowie:	SSA Barbara Pauter SSA Barbara Staśkiewicz (spr.)
Protokolant:	Monika Horabik

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku J. (...) M. M. w L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość składek

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

z dnia 17 stycznia 2012 r. sygn. akt V U 1289/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy wyrokiem z dnia 17 stycznia 2012 r. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 26 września 2011 r. w ten sposób, że stwierdził brak podstaw do podwyższenia o 50% składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązujące płatnika składek M. M. w roku składkowym od dnia 1 kwietnia 2011 r. do dnia 31 marca 2012 r.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł o następujące ustalenia faktyczne:

Płatnik składek M. M., prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) w L. przy ul. (...). Kod rodzaju jego działalności według PKD w roku składkowym od kwietnia 2011 r. do marca 2012 r. to (...). Zgodnie z wykonywanym rodzajem działalności, według PKD wykazywanym przez płatnika składek, prawidłowa stopa procentowa na ubezpieczenie wypadkowe wynosi 2%.

M. M. w dokumentach rozliczeniowych za 2010 r. ZUS IWA (data sporządzenia 27 stycznia 2011 r.) wykazał procentową stopę składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości 1,67% oraz wskazał, że liczba ubezpieczonych zgłoszonych do ubezpieczenia wypadkowego wynosi 14 osób, a kod rodzaju działalności to (...).

Na podstawie złożonych informacji organ rentowy pismem z dnia 29 sierpnia 2011 r. zawiadomił wnioskodawcę o wszczęciu postępowania w sprawie określenia wysokości stopy procentowej na ubezpieczenie wypadkowe w okresie od kwietnia 2011 r. do marca 2012 r. ze względu na stwierdzone w tym zakresie nieprawidłowości.

Decyzją z dnia 26 września 2011 r. organ rentowy stwierdził, że prawidłowa stopa procentowa składek na ubezpieczenie wypadkowe obowiązująca płatnika składek w roku składkowym obejmującym okres od dnia 1 kwietnia 2011 r. do dnia 31 marca 2012 r. wynosi 2% i na podstawie art. 34 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322) podwyższył ją o 50%.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie za uzasadnione.

W ocenie Sąd Okręgowy wnioskodawca, składając informację na druku ZUS IWA za 2010 r. wypełnił ustawowo nałożony na niego obowiązek, wskazując w niej prawidłowe dane w zakresie kodu działalności według PKD oraz liczby ubezpieczonych. Natomiast fakt, że nieprawidłowo ustalił stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe nie może go obciążać. Nie można zarzucić wnioskodawcy, że na podstawie art. 34 ust. 1 w/w ustawy nie przekazał danych lub przekazał nieprawdziwe dane, o jakich mowa w art. 31 ustawy, gdyż wymienione w tym przepisie dane płatnik przekazał zgodnie ze stanem faktycznym.

Wobec powyższego Sąd pierwszej instancji uznał, że nie ma podstaw do obciążenia wnioskodawcy odpowiedzialnością za nieprawidłowe ustalenie stopy procentowej na ubezpieczenie wypadkowe za rok składkowy od kwietnia 2011 r. do marca 2012 r. w wysokości 1,67%, podczas gdy prawidłowa stopa procentowa powinna zostać ustalona w wysokości 2%.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i stwierdził, iż nie ma podstaw do podwyższenia o 50% składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązujące płatnika składek w roku składkowym od kwietnia 2011 r. do marca 2012 r.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył organ rentowy, zarzucając mu naruszenie art. 29 i art. 34 w/w ustawy przez ich błędną wykładnię i uznanie, iż wnioskodawca jest zwolniony od opłacania składek na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości podwyższonej o 50% za okres od kwietnia 2011 r. do marca 2012 r.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest bezzasadna.

Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, zaś w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 kpc, nie popełnił też błędów w rozumowaniu w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, albowiem prawidłowo zinterpretował i zastosował odpowiednie przepisy prawa. Sąd Apelacyjny podziela argumenty zawarte w uzasadnieniu Sądu Okręgowego i przyjmuje je za własne.

W sprawie sporna kwestia sprowadzała się do ustalenia, czy zachodzą podstawy do zastosowania wobec M. M., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...), podwyższenia o 50% składki na ubezpieczenie wypadkowe w roku składkowym obejmującym okres od dnia 1 kwietnia 2011 r. do dnia 31 marca 2012 r.

Należy podkreślić, że zgodnie z art. 34 ust. 1 w/w ustawy, jeżeli płatnik składek nie przekaze danych lub przekaze nieprawdziwe dane, o których mowa w art. 31, co spowoduje zaniżenie stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, Zakład ustala, w drodze decyzji, stopę procentową składki na cały rok składkowy w wysokości 150% stopy procentowej ustalonej na podstawie prawidłowych danych. Płatnik składek zobowiązany jest opłacić zaległe składki wraz z odsetkami za zwłokę.

Z kolei przepis art. 31 ust. 6 w/w ustawy określa dokładnie dane, które płatnik składek jest obowiązany przekazać organowi rentowemu do dnia 31 stycznia danego roku kalendarzowego, to jest: dane identyfikacyjne płatnika składek, określone w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych, rodzaj działalności według PKD, liczbę ubezpieczonych zgłoszonych do ubezpieczenia wypadkowego, adres płatnika składek.

Zatem w świetle tych przepisów należy stwierdzić, że jedynie nieprzekazanie w/w danych lub podanie w tym zakresie danych nieprawdziwych stanowi podstawę do zastosowania sankcji w postaci podwyższenia stopy procentowej składki na ubezpieczenia wypadkowe, o której mowa w art. 34 ust. 1 w/w ustawy.

Organ rentowy zarzucił, że wnioskodawca samodzielnie ustalił wysokość składki na ubezpieczenie wypadkowe błędnie przyjmując, że wynosi ona 1,67%, podczas gdy zgodnie z prowadzonym przez niego rodzajem działalności wg PKD winna ona wynosić 2%. W ocenie organu rentowego podanie przez wnioskodawcę błędnej stopy procentowej świadczy o przekazaniu nieprawdziwych danych, co skutkuje zastosowaniem wobec niego sankcji podwyższenia stopy procentowej.

Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutów organu rentowego. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że wnioskodawca należy do grupy płatników określonej w art. 28 ust. 2, czyli jest płatnikiem zgłaszającym do ubezpieczenia wypadkowego co najmniej 10 ubezpieczonych. Ustawodawca dla tej grupy płatników, a więc również dla wnioskodawcy, przewidział zindywidualizowany tryb ustalania stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe. Polega on na tym, że to organ rentowy, w oparciu o przekazane przez płatnika w/w dane, jest zobowiązany do ustalenia dla tego płatnika wysokości stopy procentowej. Przy czym przepisy nie przewidują żadnego zwolnienia organu rentowego od wykonania tego obowiązku. Zatem należy stwierdzić, że wnioskodawca był jedynie obowiązany do wskazania danych, o których mowa w art. 31 ust. 6 w/w ustawy. Natomiast organ rentowy na podstawie tych danych winien był ustalić dla niego stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe. Jak wynika z druku ZUS IWA wnioskodawca przekazał organowi rentowemu w dniu 27 stycznia 2011 r. w/w dane. Organ rentowy nie kwestionował prawdziwości danych przekazanych przez wnioskodawcę. Skoro więc wnioskodawca przekazał organowi rentowemu prawdziwe dane, to nie zachodzą podstawy do podwyższenia mu stopy procentowej składki. Tak więc należy stwierdzić, że organ rentowy niezgodnie z w/w przepisami zastosował wobec wnioskodawcy podwyższenie stopy procentowej składki.

Jeżeli chodzi o kwestię wskazania przez wnioskodawcę błędnej stopy procentowej składki, to jak wyżej wskazano, w sytuacji wnioskodawcy zatrudniającego 14 osób, wyłącznie organ rentowy jest uprawniony do ustalenia dla niego wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe. Tym samym wskazanie przez wnioskodawcę błędnej stopy procentowej nie oznacza podania nieprawdziwych danych. Należy podkreślić, że nawet wskazanie przez wnioskodawcę błędnej wysokości stopy procentowej nie zwalniało organu rentowego od obowiązku ustalenia dla niego wysokości stopy procentowej. Zatem zaniechanie organu rentowego w tym zakresie nie może uzasadniać zastosowania wobec wnioskodawcy sankcji w postaci podwyższenia stopy procentowej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny we Wrocławiu na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację organu rentowego jako bezzasadną.